

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 6/7 mei 2023 vijfde zondag van Pasen.¹

In de eerste lezing van vandaag, uit de Handelingen van de apostelen (zeg maar het eerste geschiedenisboek van de kerk), zien we een *ambt* ontstaan. Er waren al *apostelen*, die zich met hart en ziel inzetten voor de verkondiging van het woord en het gebed. Nu verschijnen er ook *diakens* op het toneel.

Giotto, *diaken Stefanus*, ca. 1325

Beiden gaan *samen* in de kerk: bidden en woordverkondiging aan de ene kant; diakonie, caritas, zorg voor de mensen, vooral voor degenen die in nood zijn, aan de andere kant. Beide moeten er zijn in de kerk. Los van het Woord van God en het gebed worden wij doeners zonder een innerlijke band met God. Los van dienstbaarheid wordt ons gebed vrijblijvend. Hoe kun je bidden als je naasten eenzaam verkommt? Of, denkend aan de tweede

¹ Handelingen 6, 1-7; 1Petrus 2, 4-9; Johannes 14, 1-12

wereldoorlog die wij hebben herdacht: hoe kun je gregoriaans zingen terwijl de joden in jouw stad of straat uit hun huizen worden gehaald?

Christen-zijn is iets van het hart, het gebed, het woord *en* het is een godsdienst van de daad.

Wij zijn geen vergeestelijkt hoog-spiritueel gezelschap, maar ook geen actiegroep. Wij vertonen -als het goed is- trekken van beide.

De apostel Filippus (dat is een andere Filippus dan die ene van zeven eerste diakens), Filippus vraagt aan Jezus Hem de Vader, God te laten zien. 'Onthult u nu maart eens dat onuitsprekelijk, onzichtbare geheim dat God is.'

Ja, wie zou dat niet willen!

Wie zou niet wensen dat er een tipje van de sluier van de hemel, het goddelijke wordt opgetild?

"Toon ons de Vader; dat is ons genoeg".

Wat een schitterende en wat een onmogelijke uitspraak tegelijk.

Alsof je de diepste zin, het hoogste geheim van ons leven oog in oog kunt *zien*, alsof je er een foto van zou kunnen maken. 'Nu heb ik het in mijn broekzak. Nu weet ik genoeg.'

Ja, maar wat *dan*, als je de ultieme waarheid hebt gezien?

Wat zul je dan nog verder leven?

Wie God zal zien kan niet in leven blijven, lezen wij ergens in de bijbel.

Alleen *Mozes* mocht God even zien, maar zelfs hij niet recht in het gezicht. Alleen in het voorbijgaan, op de rug mocht hij Hem zien.

Anders gezegd: alleen achteraf, terugkijkend, na alles wat je hebt meegemaakt, zie je mogelijk een spoor van God.

Verder kun je alleen in de Bijbel over Hem lezen, verder kun je Hem alleen eren, bezingen, zoals ons koor, zoals wij steeds doen.

Verder kun je Hem alleen dienen door je naaste, je medemens te dienen, beeld van God, even uniek en kwetsbaar als jij.

Wat is Jezus' antwoord op de aansporing van de apostel Filippus: toon ons die Vader; dat is ons genoeg?

"Ik ben al zolang bij je en jij kent mij nog niet, Filippus?"

Al jaren waren zij in elkaars gezelschap. Maar Filippus kende Jezus nog niet echt.

Ja, iedere mens leeft in een soort van eenzaamheid.

Je kent de ander nooit helemaal, je kent niet alle geheimen van zijn of haar hart. Sterker nog, soms ontdekt een mens ook in zichzelf onvermoede inzichten, gevoelens, verlangens, die tevoren ongekend waren.

“Wie Mij ziet, ziet de Vader.”

De Vader, het geheim, de onzichtbare God komt aan het licht in Jezus.

Eerder vroeg Tomas: hoe moeten wij dan de weg kennen naar de Vader, de weg naar onze uiteindelijke levensbestemming?

Jezus had geantwoord: *“Ik ben de weg.”*

Onze weg naar God is de mens Jezus. Onze zoektocht, onze levensweg, onze godsdienst is niet een cursus in een apocalyptische- hemelse aardrijkskunde.

Wij zoeken God en kunnen Hem vinden als wij de weg gaan van Jezus.

Hij is de weg.

En Hij is tevens de waarheid en het leven.

Hij is de bron van echt leven en van wat waar is.

Geen theorie voor gevorderde gelovigen, maar de weg gaan die Jezus is gegaan: liefde tot het uiterste, dienstbaarheid aan de naaste in nood.

“Wie in Mij gelooft, zal ook zelf de werken doen die Ik doe. Ja, nog grotere dan die zal hij doen, omdat Ik naar de Vader ga.”

Na de hemelvaart van Jezus, die wij over over tien dagen gaan vieren, zullen de leerlingen, zullen wij verder moeten. Jezus vertrouwt erop dat wij zelfs nog groter dingen zullen doen dan Hij gedaan heeft. Wat een wonderlijke woorden. Hij wil dat wij ons zelfs niet blind staren op Hem, maar onze weg gaan, onze persoonlijke roeping volgen, Hem achterna. Grote verwachtingen heeft Hij van ons. Laten wij hopen en bidden dat wij ze mogen waarmaken. Amen.

pastoor Nico van der Peet